

Τὸ δεύτερο ἔργο στάθηκε λιγότερο τυχερὸ καὶ σὰν ἔργο καὶ σὰν ἀπόδοση. Ὁ κ. Συναδινὸς εἶχε μιὰ καλὴ πρόθεση. Ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν σάτυρα, θέλησε νὰ δεῖ ἓνα ψυχολογικὸ δράμα. Τῆ σύγκρουση δυὸ ἀντίθετων κόσμων, πὺν θέτει ἀντιμέτωπους τὸν πατέρα μὲ τὰ παιδιά του. Καθένας ἔχει τὸ δίκιο του καὶ τ'ἀδικό του, ἀκατανόητο γιὰ τὸν ἄλλο. Θέμα ψυχολογικὸ πὺν μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ δράμα καὶ κωμωδία, μὰ πὺν τέλειωσε ὅπως ἄρχισε, διαγράφοντας μιὰ θεατρικὰ ἄγονη καμπύλη. Ὁ κ. Συναδινὸς ὡς τώρα μᾶς εἶχε συνηθίσει, ἀκόμη καὶ στὰ ἑλαφρότερα ἔργα του, σ' ἓνα ἔξυπνο καὶ γοργὸ διάλογο, σὲ μιὰ ἀνετη σκηρικὴ δράση. Οἱ κοινωνικὲς σάτυρές του, πὺν γελοιοποιοῦσαν ἐπιδέξια τὶς κοινές, μὰ πάντα εὐπρόσδεκτες στὸν κόσμο, ἀλήθειες τῆς καθημερινῆς πείρας, μπορεῖ νὰ μὴν εἶχαν βάθος, ἦσαν ὅμως εὐχάριστες. Στὸ τελευταῖο του ὅμως ἔργο ὁ κ. Συναδινὸς, ἐπιδιώκοντας κάτι πὺν οὐσιαστικὸ, παραμέρισε τὶς θεατρικὲς ἀρετές του.

Τὸ ἔργο καὶ στίς τρεῖς πράξεις του εἶναι λόγια. Ἄνάκριση ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος πὺν πότε τὴν κάνει ὁ πατέρας καὶ πότε ὁ θεῖος. Πολλὴ φιλοσοφία, κοινοτοπικὴ δυστυχῶς, καὶ διόλου δράση. Ὁ διάλογος, μ' ὄλο πὺν πότε πότε εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος, μακραίνει κι' οἱ ἐπαναλήψεις κάνουν ἀνιαρὸ τὸ ἔργο. Ἔτσι ἢ πρόθεση νὰ δειχτεῖ ἓνα δράμα, ἔστω κι' ἀπὸ τὴν κωμικὴν του πλευρὰ, δὲν ἐπέτυχε...

Νομίζω ὅμως πὺν καὶ τὸ παίξιμο αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν ἐκείνο πὺν χρειαζόταν. Ἄνάδειχνε περισσότερο τὶς κωμικὲς πτυχές τοῦ ἔργου κι' ἔφτανε στὴν ὑπερβολὴ πὺν πάντα προδίδει. Ἡ κ. Μιράντα ἦταν μιὰ ἀξιέπαινη ἐξαίρεση. Ἔδωκε τὸν τύπο τοῦ ρομαντικοῦ κοριτσιοῦ μὲ πολλὴ ἐσωτερικότητα.

Ἔτσι τὸ ἔργο αὐτὸ πὺν μποροῦσε νάταν μιὰ ἀξιοσημεῖωτη στροφὴ στὴ θεατρικὴ παραγωγὴ τοῦ κ. Συναδινουῦ, ἔμεινε ἀπλῶς μιὰ καλὴ πρόθεση, πὺν ὅμως ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἀξία τῆς ἀν δὲ μείνει ἓνα ἀπλὸ πείραμα.